

Annelie David
Machandel

gedichten

Annelie David

MACHANDEL

Gedichten

voor Maralina

inhoud

jacht	14
ik heb meer armen dan nodig	15
konijn	16
woud	18
droom	19
in de middagzon	20
bast	22
roy	23
onder de nachtelijke hemel	28
wat ik zie geef ik geen naam	30
tranenkind & over rendiermos	31
lelie	32
voor het eerst weer regen	34
romance met wervelbloemen & sumoworstelaar	36
tokyo	37

loena	42
zwarte madonna	42
het donker worden	44
james cookstraat, goede vrijdagavond	45
bonensoep & jazz	46
port & chocola	48
witte jurken zwart woud	49
act	50
podium	52
machandel	58
vader	60
koel	66
snelkookpan	68
petit four	69
twee ruggen	74
<i>verantwoording</i>	79

jacht

ik vraag om een huid van vacht
zo ruw en stug als van een rendier
ik zie mij als een hongerige hond
draaft door een woud door het donker
lichtvoetig alsof vogels me dragen
kijk hoe vluchtig mijn spoor in het zand
weggevaagd door de wind
onzichtbaar voor handen
die het stof uit mijn vacht willen vegen
mensenvingers die me uit mijn vel willen schillen, mijn vriendelijk vlees
warme monden die over mijn oorhaartjes blazen, me oorsprong influisteren
een hels geluid maakt het gefluister
roept me terug naar een kamer, een bed
een tafel wit gedekt waaraan verzadigd wordt gepraat
een toekomst uitgestippeld
als gestreken hemden, levenslang
ik verlang niet naar een toekomst
kijk niet uit naar het verleden
zoek het warme hol onder de sterren, de maan, de zon, in de regen
waar ik ben teken ik van krijt een graanveld, een stad in verval
rol me op waar ik ben
mijn vacht heet, tong koud,
hart kalm

ik heb meer armen dan nodig

wat ik ken, ken ik via de toppen van mijn vingers
mijn vingers zijn sterk en lang
ik bijt mijn nagels kort
ze breken wanneer ik de wand streef
het is stil hier en donker
ik weet dat daar een bank staat
ik denk: daar is een berg
ik weet dat daar een stoel is
ik denk: er groeit een plant
hoewel het hier niet koud is, houd ik mijn mantel aan
ik stam uit een zeer oud en voornaam geslacht
mijn lichaam is broos, zacht en doorschijnend
als glas en in staat van kleur te veranderen
het is niet erg dat niemand het ziet
ik zou wel het haar van een neger willen hebben
ik eet van al wat week is
ik heb meer armen dan nodig
voor een omhelzing
een hoofd vol kamers
met beelden
van vroeger een hart vol
met wat echt is
in mijn mond
geen tong
geen taal

konijn

1

vlakbij een viaduct staan loodsen
boven een berm vliegen vlokken rond, het domein van dieren

vroeg in de ochtend en als het avond is elke dag
of ik traag trap of harder opwippend wit verbergt zich

tussen onbekende inheemse planten
regelmaat is opwindend, de wolkenluchten spectaculair

ik denk aan een afspraak, een kwestie, over de dag, dit uur
handen vol aan mijn eigen leven, een motor die rondrijdt

om betonnen pilaren heen scheurt – **wallcrushcrewsader**
licht op, lang uitgestrekt het konijn aan de rand van de veilige berm

2

ik wen wel aan wat dood gaan, wil ik dat?
overweeg voorwaarden, maatregelen

rijd een boog om de vacht poederachtig al
de ruggengraat wervel na wervel een parelsnoer

als het aas een kraai trekt me het karkas
het waait er, in het kleine ruim van vaalwitte ribben

dorre bladeren plotseling in beweging
straks springt het op, werpt zich om een bocht

zo verschrikt als ik vlucht het zig zag
telkens even in het licht, in het donker

woud

geur van hars
bleekwitte berken, *bhargen* (vervellen)
hoog in de kronen ruist het
het licht waaiende woud is uitgestorven
hier zich verliezen in dit woud
zich in rennen verliezen tussen deze bomen
nergens heen, nergens van weg, nergens tegen aan
mos en molm onder mijn voeten, een plas spat uiteen
bladeren vallen, katjes uit de lucht vallen rupsen
onder het groen tot aan mijn enkels in een groenachtig hemd
ik lig in een bed zonder kussens in een kamer zonder raam
waar ik ben zonder het te weten, waar ik mijn ogen open
een hoofd zie zweven, een ander paar ogen, een onbekende
die ik vertel hoe fijn het is om naakt te zijn
wat geen droom, wat verbijsterend echt is
hij ziet het niet

droom

je verschijnt in het maanlicht
met een haan onder je arm
kinderen zouden je achterna rennen
maar kinderen slapen 's nachts
dat alleen ik je zie lopen onder de zwijgbomen
bij het stiltewater zie staan en je van een afstand kan ruiken
nootmuskaat en tabakslucht door het open raam
en zo hooghartig en kalm als je hier gekomen bent
in de klederdracht van onze laatste dagen
als in mijn dromen een haan onder je arm zo
verdwijnt je alweer als iedereen eens gaat verdwijnen
en ik daar geen voorstelling van heb
als we opnieuw 's ochtends in ons enige bed
naast elkaar wakker geworden onze dromen met elkaar bespreken
in het hart, zeg je, hemelsbreed in het hart